

Voorvechter boerinnenbelangen Riky Schut neemt afscheid: ‘Decennialang op barricaden’

Redactie

Aart Van Cooten

freelance redacteur

In veel progressieve boerenorganisaties was Riky Schut (80) afgelopen decennia actief. Landelijke Boerinnenbelangen, werkgroep Landbouw en Armoede, Kritisch Landbouwberaad, noem maar op. Onlangs nam ze afscheid van haar bestuurlijke werk. Ze is ervan overtuigd, er gaan weer anderen opstaan.

‘Haar leven stond in het teken van de boerenstrijd voor een eerlijke prijs voor de producten van de boer’, staat in de uitnodiging voor de afscheidsavond die de werkgroep Land- en Tuinbouw Noord-Limburg onlangs voor Riky Schut (80) organiseerde.

Daar is geen woord aan gelogen. Ze was actief in het platform Landbouw en Armoede, steunpunt Landelijke Boerinnen Belangen, de armoedebeweging van de Raad van Kerken, Handen af van Melkleasen, platform Aarde, Boer en Consument en nog een aantal progressieve clubs in de land- en tuinbouw.

Verbetering van de positie van boeren, dat was haar drijfveer. In Nederland en in de Derde Wereld. De positie van boeren en, nog ietsje meer, die van boerinnen. Schut stopt nu met haar activiteiten, het is genoeg geweest. Eens moet je ermee ophouden, zegt ze. Dus verlaat ze ook de Noord-Limburgse landbouwwerkgroep. Ze is ervan overtuigd, er gaan anderen opstaan, met dezelfde idealen en strijdlust.

Boeren kunnen moeilijk overweg met hun emoties; dan gaan ze stoer doen en blokkeren de snelweg

Brief Riky Schut aan de minister

Ze kijkt graag terug op haar leven als ‘bestuursboerin’. Haar man deed de boerderij, zij vergaderde, organiseerde congressen, sprak met ministers en Kamerleden. Ja inderdaad, ze was vaak in Den Haag. “Maar ik en mijn metgezellen pakten de trein, de trekker bleef thuis.” Het blijkt een stille hint naar de actievoerders van nu. “Ik snap de woede en het verdriet achter de blokkades. Heb die acties ook nooit afgewezen. Maar het is niet mijn manier om je punt te maken.”

Ze schreef pas nog een brief aan stikstofminister Van der Wal. Om uit te leggen hoe het aangekondigde beleid overkomt bij agrarische gezinnen. “Boeren komen klem te zitten, raken in paniek, maar kunnen moeilijk overweg met hun emoties. Dan gaan ze stoer doen en rijden met hun trekker de snelweg op. Het is allemaal zo logisch. Er is veel sociale nood

in de landbouw. Daar moet veel meer aandacht voor komen. Ik hoop dat de minister mijn brief heeft gelezen. En vooral dat ze er iets mee doet.”

Ze volgde de persconferentie van Johan Remkes. Hoorde hem zeggen over de gesprekken die hij voerde met boeren: ‘Ik zag de angst in de ogen van op zich heel redelijke mensen.’ Hij had het door, zegt ze.

Vrouwen zijn zich meer bewust van hun belangrijke rol in het bedrijf dan toen ik jong was, ze beslissen mee, laten zich meer horen

Kroniek van een boerenleven

De slechte inkomenspositie van boeren, ze is er altijd mee bezig geweest. Bijvoorbeeld in de jaren negentig met de werkgroep Landbouw en Armoede. De harde cijfers kwamen boven tafel. Veel agrarische gezinnen bleken onder het bestaansminimum te zitten. “Dat hebben we naar buiten gebracht, politiek Den Haag reageerde met enige verbazing. Er veranderde niet veel. En dus bleven we actievoeren. Tegen de pachtverhoging, tegen de afschaffing van de leaseregeling en voor verbetering van de regeling voor arbeidsongeschiktheid.”

Jarenlang was Schut actief in Landelijke Boerinnenbelangen. De positie van agrarische vrouwen is afgelopen decennia verbeterd, zegt ze. “Vrouwen zijn zich meer bewust van hun belangrijke rol in het bedrijf dan toen ik jong was, ze beslissen mee, laten zich meer horen, ook in de buitenwereld. Met Landelijke Boerinnenbelangen keken we naar de politieke kant, de structuren erachter. Dat zie je nu minder.”

Ze schreef in 2015 een boek over haar leven en over sociale en economische onrechtvaardigheid. Met als titel Een kroniek van een boerenleven. Ze schreef onder meer over de gevolgen van de export van landbouwproducten naar ontwikkelingslanden. “Onze producten verstoren daar de markt. Gebeurt nog steeds. Met export naar Europese landen is niks mis, wel als het landen als Ghana en Kenia betreft. Wij hoeven niet de hele wereld te voeden. Dat kunnen de boeren daar ook wel. Maar wij moeten dan niet de ontwikkeling van bedrijven daar frustreren met onze melkpoeder, uien en kippenvleugels.”